

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

5. ÅRGANG

NUMMER 15.

1. AUGUST 1933

Misjonen i Kina og Argentina.

KINA

Det er allerede langt på formiddagen, klokken er ni, så det er temmelig sent å dra ut på landeveien; men som ordspråket sier: «Bedre sent enn aldri.» Bestemmelsen var at jeg skulle reist alene, men da det kom to vogne istedet for en, bestemte Helga Lundebø, Asta Thuen og Gunhild Gundersen sig også for å være med. Anne blev hjemme i Tai Yuan hsien.

Dette var nok den første tur Asta og Gunhild kjørte med kinesisk kjøretøi og på kinesiske landeveier og jeg må si de var uheldige på sin første tur. Vi kom ut for fryktelige veier og ovenpå dette fikk vi et sterkt regnvar på hjemveien. Gunhild og Asta ropte gang på gang: «Dette er det verste jeg har sett og vært ute i!» Årsakene til at veiene var så ødelagte var den, at det dagen før hadde gått et fryktelig uvær med storm, regn og hagl over distriktet vi reiste gjennom. Ja, tenk hagl midt på sommeren, og om det enda var slike hagl som vi er vant til hjemme i Norge — disse bløte pene kulene — men her kommer store isklumper susende ned fra høiden og sprer redsel og ødeleggelse på sin vei.

Det var jo det minste om veiene var dårlige og vanskelige å komme frem på, men stakkels kinesere. Deres grøde var ødelagt. Haglene hadde knust og nedmeiet hveten og hvad der var på jordene på en strekning av en halv

Brev fra Bernh. Nilsen og Berger Johnsen.

norsk mil i bredden og fem mil lang. Det ødelagte område inne-slutter sytti landsbyer. En troende kineser talte med en gammel mann i en av landsbyene som vi reiste gjennom. Da samtalen kom inn på hvordan det stod til brast gamlingen i gråt. Flere av hans familie var døde av å spise opium, ifjor mistet han all grøden ved oversvømmelse og i år tok haglstormen det de skulle leve av. Ja, det var tungt for den gamle og for mange andre. O, om de ville komme til Jesus så skulle Gud også velsigne deres marker. Han nekter ikke dem som frykter hans navn noe godt. Vi fortsatte veien fremover. Det gikk op og ned. Somme tider fikk både dyret og vognen riktig «slagsides», men tross alt bar det fremover, og da vi utpå eftermiddagen kom ut av det område haglstormen hadde herjet blev veien meget bedre, så vi kom hurtigere frem til bestemmelses-stedet. Vi skulle til stormøte i Ta Ch'ang Chen, som ligger et par mil sydfor Tai Yuan hsien. Det er to amerikanske søstre som virker der og vi hadde de stormøte eller som vi sier hjemme: stevne. Vi skulle være fremme til den «siste, store dag i høitiden» som var søndag. Vi kom så tidlig frem at vi også fikk bli med på møte om lørdags aften og tross vi hadde hatt en trettende og urolig reise glemte vi snart det, da de

mange som var forsamlet til stevnet avla sine brennende vidnesbyrd om Jesus. Flere unge menn, hvis bleke og utmagrede ansikter vidnet om at de hadde vært slaver under opiumsgiften, fortalte om Jesu frelsende makt. Må Gud bevare dem til de står freist hjemme i herligheten. Flere av de gamle som vidnet brast i gråt da de så tilbake på et langt liv i syndens tjeneste. Men, pris skje Gud at de har fått sitt blikk på Jesus. Han kom for å frelse syndere. Takk og lov!

Søndags eftermiddag hadde vi brodsbrytelse. En riktig salig stund ved tanken på at Jesu legeme blev ofret for oss på korsets tre. Huset fyltes med Guds herlighet og det blev en jubel som kunde høres lang vei.

Efter brodsbrytelsen foregikk dåps handlingen. Jeg hadde lovet søstrene å hjelpe dem med denne handling. En efter en blev de som skulle dopes oppropt ved navn og ledet ned i dåpsbassinet hvor jeg tok imot dem og dopte dem i Faderens, Sønnens og den Hellig Andes navn. Den ene efter den annen blev senket ned i dåpens grav. Noen ropte: Halleluja! Når de gikk ned og noen da de kom op av vannet. Da alle var dopte var det syv og femti som var blitt begravet med Jesus ved dåpen til døden. En og trede menn og seksogtyve kvinner. Av disse var seks eller syv fra Sh'ing

Yuan hsien hvor str. Alfild Bjerva har optatt arbeidet. Det var ingen fra Tai Yuan hsien denne gang som blev døpt.

Gud velsigne og bevare alle disse som bekjente sin tro på Jesus til å bli bevart og få bli med når Jesus kommer.

Gud velsigne alle venner i hjemlandet og på alle de steder hvor Misjons-Røsten bringer hilsninger frem.

Eders i Jesus meddelaktige
Anne og Bernhard Nilsen
Tai Yuan hsien, Shansi, N. Kina.

ARGENTINA

Kjære «Misjons-Røsten» lesere!

Dagene går så hurtig og mange ting møter oss. Her er så meget sykdom og nød. Jeg har hatt 25—27 øren-patienter to ganger om dagen nu en tid. Så går det en influensa-epidemie her igjen. Den er mindre hyggelig når det støter lungebetennelse til også. Det er ikke greit for indianerne som har så dårlige huse og noen har slett ikke hus. Når da som nu temperaturen gikk under null noen netter, og her som man elter er vant til slik varme — er det forferdelig hvor de må fryse. De har jo nesten ikke klær.

Vår kjære broder Hevera fikk lungebetennelse efter influensa og på torsdag la vi ham til hvile på gravbakken, like ved siden av

br. Grønvold. Det var den tredje av arbeiderne på 8 måneder, så det blir uhyggelig tynt i rekken. Vi savner ham meget da han var en helstøpt bror, flink sanger med dyp god rost og en god predikant. Han var klar i alle retninger og hadde et åndelig syn så dere forstår at det var et stort tap for forsamlingen. Han sa det siste han levde: «Det jeg syns er mest sårt er å skilles fra forsamlingen.» Han hadde fått øinene op for forsamlingslivet og for samfundet med brødrene.

Bed Gud fylle disse huller i rekken igjen. Vi er her for å kjempe kampen ut. Det går nu snart mot 8 års arbeidsdag igjen i et av Syd Amerikas vanskelige klima. Vi er ganske nedbrutt til legeme, men vi er nesten redde for norsk kulde også. En frostnatt kunde gjøre slutt på oss deroppe. Om vennene vilde, kunde de gjøre vårt arbeide meget lettere og mere virkningsfullt. Hvad tror dere om de i Norge skulde sitte ute stille i timevis med bare 5—6 graders varme og nesten uten klær? Det gjør indianerne her og så er de vant til tropevarme med optil 48 grader Celsius i skyggen. Vi som er innendørs fryser også for dørene må være åpne. Halvdelen av forsamlingen er utenfor og vi må ha alt åpent. Hvem vil hjelpe oss med et nytt lokale? Hvem elsker indianerne så meget at de vil hjelpe oss til å nå så mange av dem som mulig med evangeliet? Forkynnelsen om full Forts. 4. side.

På Sørlandsferd.

Ferietiden er nu inne og de fleste gleder sig til å få komme ut fra det daglige strev, ut i Guds frie og herlige natur, for å samle nye krefter. Det beste er da å kunne forene det nyttig med det behaglige. For eget vedkommende tror jeg vi valgte rett, når vi la reisen langs Sørlandskysten. Tanken på den herlige sjøtur mellom øyer og holmer med saltvaskede svaberg og vidt utsyn er for fristende. — Og så alle de kjente og kjære venner da, som man ved Guds nåde har fått lov å dele velsignelsene med gjennom årene! — Jo man kjenner en dragende makt. —

«Der gives et jordak slektskap, ei blodets det sterke bånd, som så binder hjerte til hjerte, forener så ånd med ånd, som dette å have tilfelles en tro og en frelser øst, som barn av den samme Fader og født i et moderskjød.»

Lørdag 1. jull kom vi således til Moss for å ta nattrutten videre.

Det blev lang ventetid. Den blev imidlertid forkortet på beste måte ved besøk på «Logen». Her støtte vi på en liten skare, som på sine kne lovpriste vår Herre og Frelser. Det kjentes godt å få boie kne og være med i lovsangen til Jesus som kjøpte oss til Gud med sitt eget blod. Efter bønnemøtet vidnet vi sammen. Rom. 12 var centrummet for vidnesbyrdene.

Efter møtet fikk vi hos br. Lind bilse på br. Glittenberg, som var kommet samme kveld. Han skal som bekjent ut til Kongo med evangeliet, og brenner av lengsel efter å komme i arbeid.

Klokken 12.30 natt la båten fra bryggen. I vakkert vær med fullmåne og et svakt stjernedryss på firmamentet satte «Rogaland» kurs mot Arendal med frisk sjøsprøitt for baugen. En slik vakker sommernatt avspiller Guds storhet. Hvor alt er vakkert som Gud har skapt. Og han opholder alt ved sin krafts hoire. Man føler sig så trygg ved tanken på at han «holder havet i sin hule hånd.»

Søndag formiddag fikk vi en velsignad stund blandt vennene

på «Bethania», Arendal. Tross den sterke sommervarme var det bra med folk. Her blev vi igjen møtt med Rom. 12, som Lars Larsen leste til en begynnelse. Daniel Nilsen talte derefter på sin egen friske måte, hvorefter han begravet en søster ved dåpen til døden. Ja, det var en herlig stund vi fikk sammen.

Klokken 5 samledes vi igjen til friluftsmøte på Skibberheia. En masse folk hadde leiret sig i de vakre omgivelser og sangen led fulltonende til Jesu navns ære.

Efter at Daniel Nilsen hadde talt over ordene: Maria har valgt den gode del, vidnet undertegnede ut fra Johs. 3, 36. Videre var det vidnesbyrd av Paulsen fra Brooklyn, Oskar Larsen og Hus-hovd og mange fler. Vi frydet oss i det håp som ingen kunde frarøve oss, håpet om himmel og salighet. Her oppe på Skibberheia fikk vi en herlig forsmak på hvad som venter oss — så sant vi er tro inntil enden. Han som har kalt oss er mektig til å føre sin sak frem til seier — Gud til ære ved oss.

Mandag var det bestemt møte på Eydehavn, en times busses-tur

utenfor Arendal. Hos str. Busch — eller «tante» Busch, som hun heter her i Arendal — traff vi sammen med br. Nilsen for vi tok avsted til motet.

«Tante» Busch — ja, hvem kjenner ikke henne? En elskelig gammel Herrens tjenerinne, som har lagt sig selv og hele sitt hjem på Herrens alter. Her har alle evangelister sin faste boplass. Det gjør godt å se henne stille og bramfri vandre rundt i stuene i sitt koselige hjem i tjeneste for Herrens små. Hun erindres i takknemlighet av mange misjonærer, av de i Finnmark kanskje først og fremst, og videre ut over kontinentet. — Ja, nu gjør vi oss nok ulykkelig ved å sette disse ord på prent, men med takk for alt blir et gammelt ordtoke inn i erindringen: Gi mig en blomst mens jeg lever. — Og det bør vi ikke være redd for. Vi vil tilskynne hverandre til gode gjerninger — til ære for ham som virker gjerningen i oss. «Hvis du har varme tanker, spar ei på blide ord —».

Vennene på Eydehavn har et vakkert lokale, som var nesten fullsatt. Det blev riktig et lov-

prisningsmøte, vi hørte dem tale i tunger og høilydt prise Gud. Eydehavn er et lite sted med store muligheter. Og de mange venner, — både yngre og eldre — som deltok i motet, har her et vidt virkefelt.

Derefter gikk turen til Larvik og Sandefjord. Onsdag kveld mottes vi med vennene på Agårds plass i Sandefjord, hvor undertegnede vidnet ut fra Esaias 40, 1. Vi kunde fornemme den sagte, milde suten av Guds Ånd over motet. Likesom Israel trengte trost på sin vandring, er vi i behov av den samme trost. Og det er en herlig trost å vite at også vi har fått dobbelt av Herrens hånd for alle våre synder. Nåde over Nåde.

Ja, nu tor vi nok ikke legge beslag på mer spalterum.

Må Herren velsigne hver enkelt som vi mottes med på ferden, og en særlig takk til dere som åpnet eders hjem for oss. Fredshilsen i Jesu navn fra eders ved blodet medforløste br.

Arne J. Larsen.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 22, Sarpsborg. Abonnementspris er: I løssalg 20 øre. kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skje til ovenstående adr.

Kongo misjonen.

Det så ikke noe videre lyst ut da br. Alb. M. Christiansen kom hjem fra Kongo forrige gang. Der stod broderen nesten alene, hustruen var syk og hele deres hjem østet. De hadde sølt for retningen og oppgitt alt for det ene som hadde grepet deres hele interesse og hele deres liv: Evangeliet måtte bringes til disse forsomte sorte i Belgisk Kongo.

Nu — etter for annn gang å ha vært der — står br. Christiansen atter ferdig til å reise hjem. Men hvor forandret er ikke forholdet blitt. Bak broderen står en trofast venneflokk der ønsker å løfte ham i bønn og med økonomiske midler. I Kongo har arbeidet båret frukt ved at sjele har overgått fra hedenskaps mørke og til Guds underbare lys. Misjonsvirksomheten der ute er sikret rett til å arbeide og alt er ligget tilrette for arbeidet videre. Kongo, det vanskelige arbeidsfelt — vanskelig av mange grunner, både på grunn av klimaet, katolikernes innflytelse og meget mer — er nu åpent for nye sendebud med korsets evangelium også på broder Christiansens arbeidsfelt.

Som det fremgår av skrivelsen annensteds i bladet står en ny arbeider ferdig til å avløse broder Christiansen, når han kommer hjem for å hvile en tid. Br. Jens Glittenberg har kjent kallet å reise til Belgisk Kongo og alt har nu lagt sig tilrette for ham. Broderen reiser nu omkring til vennene på de forskjellige steder og håper han blir godt mottatt. Nu behøves det naturligvis mere av midler til arbeidet som før, men Gud vil sikkert legge alt til rette fremdeles. Broder Glittenbergs kasserer er R. Løkklingholm, Mosterhamn.

Vinterheftet.

Det kan synes å være noe lovlig tidlig å nevne vinterheftet nu, men saken er den, at tiden nu er inne til det forberedende arbeid. Skal det bli et godt hefte må vi være ute i tide.

Vi vil gjerne ha noen bidrag til heftet fra de forskjellige og også fra misjonsfeltet. Det er noen av misjonærene som har lovet bidrag og håper de blir sendt i god tid. Hvis vi lever og Gud vil tenker vi å utgi et hefte i likhet med ifjor. Vi fikk da flere opmuntrende uttalelser om det og tror sikkert det skal bli like bra i år.

Bud og hilsen.

Kjære «Misjons-Røsten». Med det samme vi sender kontingenten vil vi bringe en hilsen fra Salen, Fredrikstad. Ja, Gud er god mot Israel, mot de opriktige av hjertet. Vi har hatt en herlig tid her. Jesus har frelst mange sjele iblandt oss — unge og eldre. Mange er det som har gått i dåpens grav med sin kjære frelser for å opstå til et nytt liv og flere av dem er blitt dopt med Anden.

Ja, må Herren få bevare dem under blodet og nede i ydmykhet i denne urolige og sønderkjærelsens tid. Venners som har bønnens ånd: Bed for menigheten på Salen, at Herren fortsettende må frelse sjele. Vi trenger eders forbønn.

Eders i Jesus forbundne.

E.—

Til «Misjons-Røsten».

Sender hermed kontingenten for annet halvår for str. — og mig selv.

Takk for alt som bladet har gitt også dette år til oppbyggelse. Må Gud fremdeles velsigne bladet, dets utgivere og medarbeidere. Må Gud også velsigne misjonærene som står på ensomme steder — både hjemme og ut på misjonsmarkene.

Med hilsen

M — — —

Misjonsbeløp.

Herved takkes og kvitteres for mottagne ved «Misjons-Røsten» kr. 5.00 til Asta Thuen. Bergen den 25. juli 1933.

Edith Olsen, kasserer.

Fra A. A. Sarpsborg mottatt kr. 5.00 til br. og str. Fjeld, Kina. Hjertelig takk.

A. J. L.

Takker hjerteligst for tilsendt beløp kr. 15 til misjonær Bernh. Nilsen og hustru, Kina. Misjonærene er ved godt mot og ber mig hilse alle venner. De skriver, at bare de åpner dørene på stasjonen strømmer skarerne sammen for å høre evangeliet. Søster Nilsen besøker kvinnefengslet og forteller om stor inngang der.

La oss holde ut i bønn for våre kjære søsken at Herren fortsatt sender dem hjelp fra helligdommen og styrke fra Zion.

Vennligst

N. Kristiansen.

Evangelie toner.

Noen brødre i Drammen har utgitt en liten god sangbok. Det er det forrige Drammenshefte i nytt oplag og med nytt navn. Evangelietoner, som heftet heter, inneholder 223 sange og er på 192 sider. Det er kjente og gode sange — både nye og eldre. Det er mange av de nye sange som før kun har vært avskrevet som der er medtatt. Boken er riktig pen og solid. Det er også noe som er av stor betydning i disse tider og det er prisen. Den er enestående billig. Kr. 0.50 pr. stk.

Boken fåes hos Herman Hermansen Asveien 14, Danvik, Drammen. Den kan også fåes i «Misjons-Røsten»s eksp., Sarpsborg. Porto kr. 0,14.

Forsamlinger og predikanter innrømmes proserter.

Til venner av misjonsarbeidet i Belgisk Kongo.

Allerede i 1929, da br. Alb. M. Christiansen var hjemme i Norge, fremhevet han sterkt behovet for flere misjonærer i det distrikt derute i Belgisk Kongo, som Herren hadde sendt ham til. Mange vil sikkert huske hans beskrivelser av den mottagelse han fikk når han kom på besøk til en av de større eller mindre byer, og den sorg de la for dagen, da de erfarte at han ikke hadde anledning til å bli hos dem og forkynde dem evangeliet om Jesus Kristus.

Imidlertid var der ingen som meldte sig til denne gjerning, og tydeligvis var tiden heller ikke inne den gang. Br. Christiansen måtte reise alene tilbake til det folk, hvis nød Herren hadde lagt så sterkt på hans hjerte. I fire år har han måttet stå derute, ganske alene, kjempende med motgang og prøvelser, som vi her hjemme kun vanskelig kan sette oss inn i. Men under alt dette har han fått kjenne, at Herren har vært ham nær med sin bevarende nåde og kraft, og han har fått erfare Guds velsignelse over sitt arbejde, således at virksomheten har vært i stadig utvikling og fremgang.

Efterhvert som denne utvikling skred frem, blev behovet for hjelp i arbeidet stadig større, og da br. Christiansen ifjor sendte hjem en kraftig appell til vennene om å be hostens Herre drive arbeidere ut i sin høst, fant dette gjenklang i mange av vennenes hjertes, og på et møte i Serkedalen for ca. 1 år siden blev man enige om å be ivrig for denne sak.

Efter en kort tids forløp inkom der en skrivelse fra br. Jens Glittenberg, Mosterhamn, Sendehordland, med meddelelse om at han trodde det var Guds vilje at han skulle reise til Belgisk Kongo. Derefter fulgte en tid med korrespondanser og undersøkelser av de betingelser som de belgiske myndigheter ville stille for

Jul. O. Lind. Ole O. Fjeld. Arnt Andersen. Carl B. Pape. Erling Syvertsen.

Stevnet på Ski.

De førte kongesonen ut og satte kronen på ham og overgav ham vidnesbyrdet, og de gjorde ham til konge; og Jojada og hans sønner salvet ham og sa: «Kongen leve!» 2. Kron. 23, 11.

Vennene i Ski hadde innbudt oss til å komme og idag drog vi avsted. Br. Søgård var villig til å kjøre oss. Da vi kom dit ut stod det velkommen over veien og der stod jo også teltet. Det var ikke så stort som br. Mangs, men det er godt at Gud bor ikke i hus eller telt, men i de hjertes som åpner sig for ham.

På stevnet var det evangelister både fra inn og utland, — hele 12 stykker hørte jeg det blev sagt.

Første møte begynte med 450 i Shiboeth hvorefter br. Midje, Ski ønsket oss alle velkommen i Jesu navn og minnet om at vi var satt til å tjene og ikke til å herse. Han laste o. s. v.

å meddele innreisetilatelse, samtidig som br. Glittenberg begynte sine forberedelser til utreise, bl. a. ved å studere det franske språk. Under denne tid innløp den gledelige meddelelse fra br. Christiansen, at han endelig hadde fått grunn av den belgiske regjering til å bygge stasjon på, og rett til å drive misjonsvirksomhet.

Det hadde vært vår hensikt å forelegge spørsmålet om Br. Glittenbergs utsendelse for Den norske Congomisjons kommende årsmøte, efter først å ha rettet en henvendelse om saken til de forskjellige frie forsamlinger, men da det viste sig at en hurtig avgjørelse var nødvendig for ikke å forsinke broderens utreise, og da vi av flere årsaker følte oss forvisset om at det var i overensstemmelse med Herrens vilje, har undertegnede brødre, — efter samråd med endel venner forsamlet til møte hos br. Thomas Tellefsen, Asker, søndag den 16. juli, — undertegnet en garanti-erklæring på vegne av Den norske Congomisjon for broderens og hans families eventuelle hjemreisegifter.

Såfremt det er Herrens vilje, er der br. Glittenbergs hensikt å reise fra Norge i begynnelsen av september måned. Forsamlinger eller venner, som ønsker å være med og støtte ham i hans arbeide bedes sende sine bidrag til hans kasserer: br. R. Løkklingholm Mosterhamn.

Samtidig med at Herren legger alt tilrette med hensyn til br. Glittenbergs utreise, er det vårt håp og vår tro, at han vil ordne det så at br. Christiansen i den nærmeste fremtid får komme hjem for en vel fortjent hvileperiode. De som måtte ønske å bidra hertil med midler og forovrig støtte virksomheten på vårt felt i Belgisk Kongo, kan fremdeles innsende sine bidrag til br. Erling Syvertsen, Danvik pr. Drammen.

Derefter talte br. Midje fra Drammen fra Jak. 4, 17 og 1. Kongeb. 19, 9. «Hvad vil du her Elias?» Om vi vilde rømme til jordens ende så sier David: «Da er du der», og vi må tilslutt erkjenne at slik er det: Gud jager efter oss med sin godhet. Han vil vi ikke skal holde så fast ved det jordiske, men være løste og frie. Br. Thv. Johansen leste Fil. 3, 1—14. Det står: «Gled eder i Herren.» Gud vil heller ikke vi skal være uforstandige, men forstandige og ikke gjøre Herrens gjerning med lathet. Det er mange onde arbeidere, men bort med de gamle «stridshaner». Herren vil bevare oss fra dem, og salve og velsigne oss. Da blir allting gilt. Br. Byvsen leste Hebr. 11, 7 og gledet sig over å være kommet i så fint selskap og ha Jesus som sin bror. Av hele sitt hjerte kunde han si at Gud er trofast. Så kom et budskap i tunger og tyding hvori fremkom bl. a.: «Veien åpent jeg,

den. Jeg er veien, sannheten og livet.» Broderen sang så: «Frykt ei lille flokk fra Golgata kors.» o.s.v. Derefter bønn og så sang vi sangen 556 til slutt.

Kl. 3 eftm. var det møte igjen.

Nu var flere venner kommet tross regnet. Herren viste hvad vi trengte og regnet kvikker op. Br. Johannesson, Danmark, leste Fil. 3, 14. Da den første del blev lest i form. stanset jeg ved dette: «Glemme det som er bak». Det er ofte vanskelig å glemme. Vi kan prate om dette og hint, men glemme er vanskelig. Du sier når en har fornærmert dig at du nok kan tilgi, men glemme det, kan du ikke. Paulus derimot sier «Glemme det som er bak» og hvorfor? Jo, fordi han strekker sig efter det som er foran og iler mot målet. Du ligner ofte en feier som i stedet for å vaske sine hender i vann, vasker dem i sot. Det blir bare svart. Men Gud være lov for at det er en kilde i Davids hus og i denne kan vi bli hvite som sne. Vi kan komme i prøvelser og trengsler, men pris skjæ Gud! Han fører oss igjennem dem. Br. Ring, Brooklyn, leste Filip. 3, 12—14 og nevnte om å kjenne Kristus i teorien og ved opplevelsen. Andre kunde gjerne ha teorien, men han vilde leve i virkeligheten. En str. fra Kina vidnet om hvad Gud var for dem der ute. Ja, må Gud frelse Kina! Br. Gjøsund leste Filip. 3, 16. Den som gjør Guds vilje har evig liv.

Siste møte begynte kl. 6. Br. Aas leste Salm. 34 og bad oss være kortfattet så mange fikk komme til. Br. Bysveen sang og siden talte br. J. Sørensen om ikke bare være ordets hørere, men også ordets gjørere. Han fortalte om en str. fra Arendal som blev hårdt prøvet efter at hun blev frelst. Hennes mann reiste fra henne og Herren tok fra henne den ene efter den annen av barna, men på sitt dødsleie sa hun til en bror: «Ved min grav skal du tale over disse ord: «Du har gjort alle ting vel.» Vi vil alle gi Jesus det vidnesbyrd at han har gjort alle ting vel. Derefter sang broderen: «Jeg er din o Gud. Jeg har hørt din rost» o.s.v. Siden gikk vidnesbyrdene slag i slag. Br. Holien, venner fra Ski og flere vidnet. Br. Slangsvold leste 2. brev til korr. 13, 12. Br. Abner var lykkelig over som det står i sangen: «Jeg går til himmelen, der er mitt hjem. Der er ei sorg eller smerte. Der er det nye Jerusalem og der er hele mitt hjerte.» Br. John Søgård leste Salm. 139. En ung br. Håkon fra 38 var også med i ilden. Vår unge str. Kleppe var med og ophoipt Jesus. En br. stod frem og sa: «Jeg vilde se Jesus idag og det har jeg gjort.» Så sang str. Søgård efter oppfordring: «Du min frelser, dig jeg elsker. Jeg speider ut mot østen for å se dig.» Efter en bonnestund tok vi farvel med hverandre og reiste hver til sitt sted. Det var venner fra Sætre, Roiken, Volden, Spydeberg og flere steder. Vi Oslovennene blev de siste som reiste.

Tidlig søndag morgen kom dette vers for mig som jeg siterte først og kongesonen fikk vidnesbyrd av både unge og eldre og mitt hjerte ropte: Kongen leve!

Broderhilsen
Herm. Zeller. Oslo.

SPRED
Stevner
Ofre
tal den
Kjære «M
ner!
Som alle
tid inne, og
ut noen he
som velsign
Guds velsign
iblandt den
fallne, men
fra forskj
der komm
og med go
så blir d
nytt mot d
les fiende
Vi har f
og mange
glade når
2. juli v
rum. Det
sken fra
stranden,
fl. ja ma
ster. Det
«kongelig
synte me
oss alle v
etter bor
op og les
Søster G
og så k
talte gje
«Jeg er
sørger d
omvendt
dig.» D
og Gjøs
enn alt
mange
kunde i
Herren
Br. Sv
Hebr. 3
nr. 350
Om
Guds b
stort s
om sin
fortalt
Guds r
var B
«Herr
vil var
en her
og de
far, d
frukt
het, o
dugg
te Ve
om h
over
aldri
ofte
hære
te. S
telse
rinte
fors
dem
hvis
oss.
kor
kor
ja!
tro
der
Ha
ke

Kristi medarvinger.

«Gi mig den del av formuen som tilfaller mig,» sa sønnen for han dro bort. Og han fikk dea. Der står at «Faderen skiftet godset mellom dem.»

Han hadde altså fått sin del av arven hvorfor faren også kunde si til den eldste sønn: «Alt mitt er ditt.»

Efter arveloven tilkom der ham altså ikke mere, selv om alt var tilgitt og glem. Nei, ikke efter den jordiske arvelov. Men Guds rikets arvelov er ganske motsatt den jordiske. Det en synder får del i når han omveider sig, kan jo samles i dette ene: Guds kjærlighet.

Guds vesen, Guds rikdom, Guds fylde er kjærlighet. Gud er kjærlighet. Og kjærlighetens lov er den at den ikke kan stykkes ut, så hver får sitt stykke av den. Nei, hver enkelt får del i den hele kjærlighet. En far kan ikke gi sine barn hver en liten del av sin kjærlighet så den ene ikke kan få hvad den annen har fått. De får alle like meget og alle hele hans kjærlighet.

Far kunde også ha sagt til den yngste: «Alt mitt er ditt.» Ti han var blitt antatt som sønn, og derfor var han også arving.

Denne lov i Guds rike uttaler Paulus så klart så klart i Gal. 4: «Er du sønn, da er du også arving.»

Er det ikke herlig? La en synder ha foredt alt sitt Guds i et liv i verden: Dersom han omveider sig, gjeninnsettes han i alle sine nåderettigheter. Han er sønn og ordet gjelder ham: «Er du sønn, da er du også arving.»

Det er en ubegripelig ting. Hvorledes skal jeg kunne tale rett om den? Ut fra våre egne begreper kan vi ikke. Ut fra våre erfaringer meget mindre. Kun Gud kan tale rett om den, og hvad han sier overgår all vår fatteevne. Der er kun en evne der kan bgripe det og det er troen, for dens organ er ikke hode, men hjertet.

«Med hjertet tror man,» sier Paulus (Rom. 10).

Et hjerte kan åpne sig og lukke disse utsigelige ting inn — tro dem ganske enfoldig og tilidsfullt, selv om de overgår all forstand.

Hvad sier Gud om de helliges arv? Forst:

«Når vi er barn er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger.» (Rom. 8, 17).

Vi er Guds arvinger, Kristi medarvinger. Ja, det viste vi jo nok. Ja, gjorde vi nu også det? Vet du virkelig, at du er Guds arving? Du sier kanskje ja. Men må jeg også spørre din hustru, eller din mann, eller dine naboer? Vet de også at du er det? Antar du de tror dig, når du sier det? Ja, for det kan da ikke være noen hemmelighet. Det må da lyse ut både av dine ord og dine handlinger.

Hvis du en dag plutselig fikk et brev, der meddelte, at du skulde arve en million, tror du så, du kunde holde det hemmelig? Det vilde jo lyse ut av hele din ferd. Derfor spør jeg igjen, for saken er så usigelig stor, vet du virkelig at du er en av Guds rikets arvinger? Og vet du det også når

du er syk eller i trengsel, eller når terminen nærmer sig?

Om vi er rike arvinger skal jo særlig kjennes på hvad vi har råd til. La oss kun alle spørre oss selv inn for Gud — hvad har vi da råd til? Har vi råd til å være å hevne oss, eller bli vrede, eller skjenne igjen? Har vi råd til å være gode, når andre er onde? Har vi råd til å bringe Gud verdige ofre av vår arv? Og frem for alt, har vi råd til å elske — elske alle våre brodere, også de ikke elskelige, og har vi råd til å elske syndere, eller elske våre fiender? Vi vet, vi skal alt dette. Men har vi råd til det? Ti det skal der virkelig råd til. Men derpå skal det vise sig, om vi i sannhet er Guds arvinger.

Vi er kongelige arvinger og må også ha et kongelig sinn.

Det er deilig å møte det sinn. Jeg traff engang en mann, der vitterlig var gjenstand for en riktig stygg behandling av mennesker, han bare hadde gjort vel i mot. En av hans nærmeste sa harmfullt: — Det vil du da ikke finne dig i? Men han svarte med det mildeste smil: — Jo, kjære, det kan jeg virkelig så lett og elske dem enda. Det har Gud gitt mitt råd til.

Se, det var et kongelig sinn, det sinn der ikke ser ned på noe smått, men ser alt som smått i forhold til hvad vi fikk av Gud.

Hvad fikk vi da av Gud? Eller vi kan spørre: Hvor stor er vår arv?

Ja, at vi er Guds arvinger — det sier jo egentlig alt. Men vi er nu engang så tungnemme til å fatte, at Gud har måttet gjenta det atter og atter på mange måter. Derfor la oss kun spørre for å se, hvad vi virkelig har råd til under alle livets mange forhold og krav. Det inntreffer ofte tilfeller hvor vi må spørre: Strekker arven også til her? Vi behøver ikke bare å tenke på de store begivenheter, men også på de mange små forhold i det daglige liv. Har jeg virkelig også nok her til å bevare det kongelige sinn?

Hvor stor er arven? Ja, svaret er lett nok. For Gud har selv gitt det. Hvad faren sa til sin eldste sønn, det sier Gud til alle sine hjemvendte barn: «Alt mitt er ditt.» «Alt mitt» — alt, hvad Gud eier, og det vil si alle ting. Løstoner enstemmig gjenne alle vidnesbyrd i Guds ord. «Han som jo ikke sparte sin egen sønn, men ga ham hen for oss alle, hvorledes skulle han ikke også med ham skjenne oss alle ting.» (Rom. 8, 32). Og den samme apostel sier: «Alle ting er eders,» og som om han er bange for at de ikke skal tro han mener dette veldig ord bokstavelig tilføier han: «Være sig Paulus eller Apollus eller Kefas eller verden eller liv eller død eller det nærværende eller det tilkommende; alle ting er eders. (1. Kor. 21, 22).

Og et annet sted hvor han personlig vidner om hvad han selv eier, hører vi det samme, idet apostelen sier: «Vi er som bedrøvede dog alltid glade, som fattige der dog gjør mange rike, som de der intet har og dog eier alt.» (2. kor. 6, 10).

Når vi leser hele begynnelsen

av kapitlet ser vi tillike hvilket kongelig sinn han har. «Alle ting,» det er de helliges arv.

Nu vet jeg nok at mange tenker og kanskje også sier: Det ser ikke sådan ut. Nei, det er sant. Det visste Paulus også. Derfor si der han — «som fattige,» «som de der intet har.» Således så det nemlig ut for menneskene. Men så tilføier han: «Der dog gjør mange rike,» «der dog eier alt.» «Dog» — det er Guds forsikring overfor dem, der kun ser på hvordan det ser ut.

Og vi skal huske at en arving kan eie alt uten ennå å ha den fulle bruksrett. Den har faren, så lunge han vil. Vi har ikke bruksretten over hele vår arv her på jorden. Men vi er dog arvinger — vi er sønner og ikke trelle. Alt er dog vårt, og det i to betydninger. Vi må bruke av vår arv, så meget som Gud ser, vi har behov — til «full tilfredshed» og «til all god gjerning.» Og Gud har garantert oss at det alt sammen skal medvirke til vårt timelige og åndelige vel, som Paulus sier: «Alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud.» (Rom. 8, 28).

Mon du så bruker av din arv — bruker din barnerett? Ellers er det ikke Guds skyld. Han har din arv som i en uuttømmelig bank, og han sier atter og atter: Kom til mig — kom og forlang — bed om hvad som helst i Jesu navn, og du skal få det! Hvis du er fattig — åndelig fattig, hvis du mangler det kongelige sinn, mon det så ikke er, fordi du bruker din arverett, din barnerett for lite? Ti Gud er både villig og mektig til å holde hvad han har lovet. (Rom. 4, 2).

Men alt er vårt også i annen betydning, nemlig i det levende håp — håpet om at vi en gang skal komme i uinnskrenket og evig umistelig besiddelse av Guds rikdom og herlighet. Hvad det vil si — hvor stort det er — det kan ingen penn finne ord til. Vi kan se ut i det uendelige univers med alle dets vidundere og det utalte verdener av hemmeligheter, vi kan prøve å skue inn i hvad Johannes så i sine herlige syner på Patmos, det er dog kun som et dunkelt gjenskinn av himlens himle.

Paulus har på en annen måte latt oss ane hvor vidunderlig vår himmelske arv er. Han taler om at vi har fått «et pant på vår arv.» Det greske ord der er oversatt med pant, betyder også det samme som håndpenge eller det vi kaller «festpenge», det vil si et lite forskudd på den fulle løn. Når vi da tenker på det rikeste, det herligste, det saligste, vi fikk av Gud og oplevde med ham, så er det dog kun som «festpenge», et lite forskudd på arven. Det later oss ane en liten smule av hvad vi har i vente når vi en gang mottar den fulle arv i himlen.

Hvad skal vi da si alle vi der var tapt men ved Guds nåde blev funnet og ved samme nåde fikk sønnekår hos Gud med arverett til all hans herlighet? Jeg vet kun ett å si: «Gud skje takk for sin utsigelige gave.» (2. kor. 9, 15).

Av («Tapt og Funnet»).

— Gud gir ofte ved slutningen av bønnene det som han ved begynnelsen holdt tilnake.

Thomas a Kempis.

DE YNGRES SPALTE

EN LITEN TJÆKKEINDE

En bymisjonær besøkte en dag en syk gammel kvinne, som bodde i en av den store bys fattigste kvarterer, og som hadde det meget smått. Da han trådte inn i stuen, så han en liten pike sitte ved den sykes seng og tale med henne; men da den fremmede mann kom, rettet hun sig og gikk.

— Hvem var den lille pike? spurte misjonæren.

— Hun er som en liten engel der ofte kommer for å lese for mig av bibelen og syngende noen små, vakre barnesanger for mig for å trøste mig, led den sykes svar. — Idag ga hun mig drossuten en femogtyveore. Må Gud velesigne henne derfor!

Misjonæren fikk interesse for den lille trestør og fant ut hvor hun bodde. Det lykkedes ham å få vite hvor fra hun hadde både sin kjærlighet til Guds ord og sin lyst til å trøste og hjelpe de syke og bedrøvede. Det var nemlig fra søndagskolen.

En dag gikk han hen for å tale med henne derom. Han hilste vennlig på henne og sa:

— Du er jo den lille pike som besøker den syke kone, hvor jeg også kommer. Hvorledes har du fått den tanke, mitt kjære barn?

Den lille svarte:

— Det står jo i bibelen at Jesus så til sine venner: «Jeg var syk, og I besøkte mig,» og det var Jesus gla for, at de hadde gjort. Og han sier jo og

så et annet sted i bibelen at alt hvad vi gjør mot en av de fattigste, det har vi gjort mot ham selv.

Misjonæren så da beveget, idet han klappet den lille pike vennlig på kinden.

— Det var også kjærlig av dig, lille venn, å gi den fattige kone din femogtyveore! Men hvor har du dog fått de pengene fra?

Glad svarte den lille pike: — Deng har jeg selv fortjent ved å gå erindring for naboen.

— Når I leser denne beretning, kjære barn, om en liten pikes lyst til å hjelpe efter det hun har lært av Guds ord ønsker I da ikke alle å gi hen og gjøre likeså?

Hvor mange gutter og piker vilde ikke straks ha kjøpt sig noe godt, hvis de hadde fått en liten skilling i lønning, og det hadde de vel også fått til når den var deres egen med rettet. Men den lille pike forstod at der var en annu større glede for henne å anvende pengene til et menneske, der kunde ha bruk for dem til noe av det mest nødvendige i livet, og så kunde hun med glede til en såkalden fattig. Over henne har vår Herre Jesus vært meget glad; ti skjønt hun ennå var et barn, hadde hun allerede lært å etterleve et annet av hans ord, som han sier: «Det er saligere å gi enn å ta.» (Ap. gj. 20: 35).

Misjoneren i Kina og Argentina.

(Forts. fra 1. side.)

frelse, Anders dapp og et hellig liv. Skal dette budskap nå ut blant Sydamerikas indianere eller skal vi bli så aldeles bundne i vår gjerning at vi ikke kan gjøre stort mere? Vår helbred er ikke slik at vi kan fatte omkring som før og heller ikke arbeide så meget utendørs. Det er jo nu 23 år siden vi kom hit.

Venner av indianerne, hjelp oss! Her er nu meget lovende arbeidsmuligheter både for evangelister og arbeidere. Hjelp oss å utnytte alt. De behøver å være under ordets lærdom i forsamlingsen for å bli dyktige til sin gjerning — og vi har så liten plass. Hjelp oss nu det er tid og du vil gjøre et misjonsarbeid som nok kommer til å bære frukt for evighet med mange sjelses frelse. Samtidig får de lære sannheten å kjenne som nu strømmer til motene. Det er meget lettere å nå dem nu enn siden å reise rundt omkring med budskapet. Jesus kommer snart. Jesu på brodere og vær med i Jesu navn.

Broderhilsen

Berger N. Johnsen.

INDIA.

Str. Hilda Bergquist fra Brevik, som i ca. 20 år har virket sammen med misjonær Joseph Israel, har nu efter dennes død op sagt sin plass ved hjemmet for foreldreløse barn i Madras. Ny bestyrelse er valgt. Hjemmet har for tiden 106 barn. I forbindelse med virksomheten er det 8 skoler, hvorav 2 høiere skoler. Disse skoler besøkes av ca. 800 barn.

Str. Bergquist har gjennom årene nedlagt et stort og uegennyttig arbeid i tjenesten i India.

«Misjons-Røsten» kommisjonærer

Goteborg, Sverige: J. O. Ström.

Askim: Henry Dahl.

Aasheim, Hurum: Thorleif K. Amundsen.

Arendal: K. Iversen.

Aspedammen: Johan Nordgård.

Bergen: Frk. Hansine Gjertsen.

Brevikbotn: og på reiser: O. Gamst.

Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.

Drammen: Postekspediter Einar Gulbrandsen.

Fredrikstad: Hagmann Kristiansen, Kapellveien 8.

Halden: Elias Olsen, Elverhå Berg.

Haugesund: Bolette Afsen, Torvgaten 3.

Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.

Jevnaker: Arne J. Brorson.

Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.

Mosterhamn: Chr. Storkens jr.

Mjondalen: Arnt Gundersen.

Moss: Josef Olsen, Helgerodgt. 10.

Nersnes: Joh. O. Johnsen, Slemmestad.

Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2., Charsten Blegberg, Konowsgt. 21, III.

Rygge: Olav Gundersen, Huseby.

Storsteinsnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.

Saltnes, Råde: Harald Skovly.

Svelvik: Ragnvald Volden.

Ski: Josef Dammen.

Sætre, Hurum: Sigrid Abrahamson.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Volda, Sunnmor: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.

«Glommens» trykkeri, Sarpsborg

Virke

Nettop hjemkomne til Finnmark, fikk de «Røsten» en liten

Det er nu lenge skrevet. Herren har som er gått vært

Hvorfor han også æres. O, hvor gneskebarn som er

og for den verd samme egenskap Gud som i kke

Tenk bare om d og nei i ham.

La oss med s «Gud er den sø

går ei han for å

Er. Eivigt hans vare ved, fra s

hans trofasthet

Som dere h

«Røsten» og har vi under

mange stever i Balsfjord, F

i Breivikbot

Øverli har jo stevnet her i

ikke komme heller ikke f

jeg nevne n skrenke mig

vært oss us Sjele er bli

har latt sig lot 4 stykk

fjord 7. P som antag

dele samme pe. — Me

at man b bonn til b

bli bevart — Vi l

Jode

er atter giment

joder.

Det

å se p Skrift

sådan å få

kets

La

stamm nikel bygg

Ass, Kr, til l dro nes te de til te de